

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 002087 17 Кж 2
Бања Лука, 16.11.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Ж.Б., због кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. и разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца из Требиња, изјављеној против пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002087 15 К 2 од 27.4.2017. године, након одржане сједнице вијећа, којој је присуствовао републички јавни тужилац мр Нанад Врањеш, а у одсуству, уредно обавијештених оптуженог и његовог браниоца, адвоката М.В. из Т., донио је дана 16.11.2017. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Требињу и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002087 15 К 2 од 27.4.2017. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002087 15 К 2 од 27.4.2017. године, оптужени Ж.Б., на основу одредбе члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе због кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. и разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС). На основу одредбе члана 100. став 1. ЗКП РС, трошкови кривичног поступка, пали су на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни јавни тужилац у Требињу, због погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се, у смислу одредбе члана 329. ЗКП РС, укине првостепена пресуда и одреди одржавање претреса.

У писмено поднесеним одговорима на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, оптужени и његов бранилац, предложили су да се жалба окружног јавног тужиоца у Требињу одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

У сједници вијећа, која је, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, одржана у одсуству уредно обавјештених оптуженог и његовог браниоца, републички јавни тужилац је изложио жалбу окружног јавног тужиоца у Требињу, те подржао аргументе из жалбе, прецизирајући приједлог у правцу да се жалба уважи и одржи претреса пред другостепеним судом.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нису основани аргументи изнесени у образложењу жалбе, којима се оспорава правилност чињеничних утврђења и ваљаност разлога датих у побијаној пресуди за закључак да није доказано да је оптужени починио кривична дјела, за које се оптужницом Окружног тужилаштва у Требињу број Т 16 0 КТ 0001092 11 од 28.3.2014. године, терети.

Наиме, у поновљеном поступку, првостепени суд је отклонио све недостатке на које је указано рјешењем овог суда број 15 0 К 002087 15 Кж од 08.12.2015. године, којим је укинута ранија првостепена пресуда Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002087 14 К од 05.10.2015. године, и предмет враћен том суду на поновно суђење, те спроведене доказе оцијенио на начин како је то прописано одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС.

Правилно је првостепени суд, у поступку доношења побијане пресуде, цијенио исказе свједока Ј. А.-V. и D.P., у односу на кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС, почињено дана 01.8.2003. године, у мјесту М., општина Ф. (из тачке 1. изреке побијане пресуде), свједока М.М., у односу на кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, почињено дана 02.9.2003. године, на бензинској пумпи М., у мјесту Б. на Д. у Ф. (из тачке 2. изреке побијане пресуде), исказе свједока, службених лица СЈБ Ф., у вези оперативне акције изведене дана 12.3.2008. године, предузете у вези извршења неког другог кривичног дјела (за које се оптужени не терети предметном оптужницом).

Исказе наведених свједока, правилно је првостепени суд цијенио у повезаности са материјалним доказима, и то налазом и мишљењем вјештака балистичке струке, М.Н. и резултатима ДНК анализе на Унивезитеру у Б.-Б. факултет, биолошких трагова изузетих са пиштоља, који је пронађен приликом наведене акције од 12.3.2008. године, а све те доказе у повезаности са исказом оптуженог.

Ради се о једној свеобухватној, систематичној и савјесној оцјени сваког доказа појединачно и у међусобној повезаности, управо на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, са датим разлозима које овај суд прихвата, као мјеродавно образложене.

У тој оцјени доказа, прихвата првостепени суд да је пиштољ, марке „VZOR“, калибра 7,65 мм, који је био предмет вјештачења, употријебљен приликом извршења кривичних дјела из тачке 1. и 2. из изреке побијане пресуде (чауре пронађене на лицу мјеста потичу од метака испалених из тог пиштоља).

Међутим, правилно се наглашава да је тај пиштољ пронађен 5 година након извршења кривичних дјела из тачке 1. и 2. изреке побијане пресуде, да је пронађен на раскрсници путева М.-Ч.-Ј., приликом спровођена одређене полицијске акције, дана 12.3.2008. године, како то потврђују свјedoци, полицајци СЈБ Ф.

Наведено се доводи у везу са вјештачењем ДНК трагова на том пиштољу, ком приликом је утврђено да су, осим ДНК профила оптуженог Ж.Б., на предметном пиштољу присутни и ДНК профили друге НН особе. Чињеницу да је оптужени „допринио“ настанку биолошког трага на узорку број 5 (формиран са лијевог рукохвата пиштоља), заједно са још једном, њему несродном НН особом, да биолошки траг са узорка 6 (формиран са задње стране дршке пиштоља), припада другој НН особи, појаснио је вјештак Д.К. у непосредном излагању налаза и мишљења (главни претрес 24.6.2015. године), који је, као носилац предмета, био укључен у тим за вјештачење.

У контексту наведених утврђења, првенствено околности проналаска предметног пиштоља, и то оне које се односе на протек времена од 5 година од извршења дјела за које се оптужени терети, те да је пиштољ пронађен на раскрсници путева М.-Ч.-Ј., приликом спровођења одређене полицијске акције, дана 12.3.2008. године, чињенице да је вјештачењем биолошких трагова утврђен „мјешани“ ДНК профил који је изолован са предметног пиштоља, а који припада оптуженом и другој НН особи, правилно се у побијаној пресуди цијени исказ оптуженог, који не искључује могућност да се, у времену у којем је био у бјегству (9 година), а које покрива и вријеме извршења предметних дјела, дружио и долазио у додир са особама „из криминогених кругова“, и у том периоду остварио контакт са предметним пиштољем.

Утврђење „мјешаног“ ДНК профила, изолованог са предметног пиштоља, који припада оптуженом, али и другој НН особи, и по оцјени овог суда, указује да је у контакту са предметним пиштољем, осим оптуженог, било још лица. Ради тога се исказ оптуженог, а ради се о лицу које је више пута осуђивано, по правилном закључку побијане пресуде, не може искључити унапријед, већ се исти мора цијенити у повезаности са другим доказима.

Управо на такав начин је оцјену неведених доказа извршио првостепени суд, и о томе дао ваљано образложене разлоге у побијаној пресуди.

Надаље, у даљој оцјени спроведених доказа, правилно се у побијаној пресуди цијене искази свјedoка Ј., А.-V. и D.P. (тачка 1. изреке побијане пресуде) и свјedoка М.М. (тачка 2. изреке побијане пресуде), као непосредних очевидаца, који су, са аспекта садржаја, у битним чињеницама сагласни међусобно и са материјалним доказима, и нема никаквих противријечности које би довеле у сумњу њихову вјеродостојност. Као такве првостепени суд их прихвата, те истовремено правилно цијени да њихова изнесена сазнања, потврђују да су дјела из тачке 1. и 2. изреке побијане пресуде, у објективном смислу извршена, те да ови свјedoци у исказима нису изнијели било каква сазнања којима би био потврђен идентитет оптуженог, као извршиоца предметних кривичних дјела.

Цијенећи наведено, без основа су жалбени приговори, којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде и изведени закључак да нема доказа да је оптужени починио кривична дјела за која се терети.

Наведени докази, супротно аргументима из жалбе тужиоца, не могу представљати основу за другачији закључак од онога садржаног у побијаној пресуди.

Слиједом наведеног, првостепени суд је, правилном примјеном одредбе члана 298. тачка в) ЗКП, оптуженог ослободио од оптужбе.

Из наведених разлога, и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић